

In een kleine Paradetent wordt verzetsstrijder Frieda Belinfante uitmuntend gespeeld door Esther Lindenbergh

Hoewel de regie aan het einde ietwat gejaagd voelt, blijft Lindenberghs timing onberispelijk, waardoor het niet hindert.

Vrouwelijke verzetsstrijders uit de Tweede Wereldoorlog krijgen de laatste jaren steeds meer aandacht. In het bijzonder de Nederlandse cellist en dirigent Frieda Belinfante (1904-1995). Eerder deze maand werden zij en medeverzetsstrijder Willem Arondéus (1894-1943) op de Nederlandse televisie nog bezongen door de beroemde Engelse alleskunner Stephen Fry in de documentaire *Willem en Frieda – Defying the Nazis*. Opmerkelijk is dat zowel Belinfante als Arondéus homoseksueel was. Een gegeven waar de makers van de Paradevoorstelling *Frieda Belinfante – een onewomanmusical* op een ontwapenende manier op terugblikken.

In krap een half uur verwonderen we ons in een kleine Paradetent over de wereldse Belinfante, gespeeld door de uitmuntende Esther Lindenbergh, die met een loepzuivere stem musicalliedjes zingt en à la Belinfante onder meer de cello speelt.

Gekleed in een mannenpak en met de haren strak in een knot gebonden, vertelt ze dat Belinfante opgroeide met een ietwat labiele moeder en een muzikale vader, die Joods was. Als professioneel cellist leert ze de fluitist Johan Feltkamp kennen; ondanks dat ze haar geaardheid heeft omarmd, treedt ze met hem in het huwelijk ('Ook lesbische vrouwen moeten trouwen, zelfs al is het 1930'). Ze belooft spottend dat ze tijdens hun

huwelijk volop de liefde zal bedrijven – met andere vrouwen, welteverstaan.

Wanneer de oorlog in Nederland een feit is, sluit Belinfante zich aan bij een kunstenaarsverzet en vermomt ze zich als man. In een hartverscheurende scène illustreert ze hoe vrienden van haar in het verzet worden opgepakt en geëxecuteerd. Wanneer Lindenbergh hun namen een voor een uitspreekt, creëert ze een stilte in de tent die, ondanks het lawaai op het festivalterrein, voor kippevel zorgt.

In deze chronologische vertelling wordt uiteraard ook Belinfantes verhuizing naar Amerika belicht, waar niet alleen haar carrière een vlucht neemt (in Californië wordt ze de eerste vaste vrouwelijke dirigent van het Orange County Philharmonic Orchestra), maar waar ze ook de liefde van haar leven ontmoet. Hoewel de regie aan het einde ietwat gejaagd voelt, blijft Lindenberghs timing onberispelijk, waardoor het niet hindert. In 2024 wordt dit verhaal doorontwikkeld tot een avondvullende voorstelling, die Lindenbergh geheid weer vol bravoure zal dragen.